

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **I. S.**, nar. X, evidenční číslo ..., státní příslušnost X, hlášený k pobytu v Pobytovém středisku Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, t.č. na adrese X, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, č. j. OAM-110/ZA-ZA05-ZA05-2015, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, nesprávnost napadeného rozhodnutí a jeho rozpor s právními předpisy. Žádné konkrétní skutečnosti ke svému azylovému příběhu neuvedl, jen obecně kritizuje hodnocení vývoje situace na Ukrajině (přístup vlády k vyšetřování údajně organizovaných vražd Oděsa, Donbas, Mukačevo) a tvrdí, že žalovaný je, jak je patrné z jím provedeného hodnocení podkladů pro vydání rozhodnutí, poplatný pouze jednomu názorovému proudu tzv. socio demokratickému, který již v minulosti

prokázal neobjektivnost, manipulaci a americkou nenávistnou politiku na úkor poctivých lidí, tedy i proti části ukrajinského lidu, který je chudý, vydíraný a zneužívaný k politickým hrátkám. Předpokládal, že i jeho sdělení k možnému nástupu do bojové linie, je proti jeho morálce, když na bojové linii jsou i tzv. dobrovolnické prapory (Pravý sektor, Azov, Ajdar a další) a nikdo mu není schopen zaručit, že bude nasazen do linie, kterou střeží pravidelná armáda Ukrajiny, bude žalovaným vyhodnoceno jako vysoce morální přístup poctivého občana. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby, neboť dle jeho názoru neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, provedený pohovor, shromážděné informace o zemi původu a napadené rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Shrnul, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je bezpečnostní situace na Ukrajině, žalobcova špatná socio-ekonomická situace a celkově tíživá situace v jeho vlasti a obava z nutnosti zapojení se do bojů na východě Ukrajiny a v souvislosti s tím i snaha o legalizaci pobytu v ČR. Správní orgán po provedeném řízení dospěl k závěru, že uvedené důvody nespadají mezi azylově relevantní důvody, jak podrobně odůvodnil v napadeném rozhodnutí. Poukázal na to, že žalobce nikdy neměl žádné potíže se státními orgány, z vlasti odjel v roce 2003 kvůli finančnímu zajištění, na Ukrajinu se opakovaně vracel, v ČR byl poprvé v roce 1996, pracoval zde různě na stavebních na základě pracovního víza. Upozornil, že k legalizaci pobytu slouží právní instituty zákona o pobytu cizinců, které mohl žalobce jako v minulosti nadále využívat, a nikoli zneužívat k legalizaci pobytu specifický institut mezinárodní ochrany. Dále uvedl, že žalobci byla dána možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim či navrhnout doplnění podkladů, což odmítl, nedoplnil žádné materiály ani nové skutečnosti či informace. V tomto směru je jeho žalobní námitka protismyslná. Podle žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), kdy na výzvu krajského soudu žalobce nevyjádřil ve stanovené lhůtě s takovým postupem výslovný nesouhlas, a proto se má podle citovaného ustanovení za to, že s takovým postupem souhlasí.

V přezkumném řízení soud ověřil ze správního spisu následující rozhodné skutečnosti.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10. 2. 2015 a následném pohovoru provedeném stejného dne žalobce uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, vyznává křesťanskou řecko-katolickou víru, není a nikdy nebyl členem žádné politické strany ani organizace. Je rozvedený, nebylo a není proti němu vedeno trestní stíhání. Základní vojenskou službu vykonal v letech 1984-1986. Na Ukrajině žil v obci Drohobič. Jeho starší dcera žije v Anglii, mladší žije a studuje na Ukrajině. V České republice (dále také jen „ČR“) pobýval již v roce 1996 kvůli práci, považuje ji za svou cílovou zemi. V ČR je zvyklý, má zde spoustu přátel a známých, chtěl by zde žít a pracovat a vést normální život. Z vlasti vycestoval v roce

2003, odjel do ČR, aby si vydělal peníze pro své dcery. V letech 2004 a 2009 byl na krátkých návštěvách Ukrajiny. V roce 2009 naposledy opustil Ukrajinu a od té doby žije v ČR. Měl pracovní vízum vždy na dva roky, které si prodlužoval, pracoval na různých stavbách, pronajímal si zde byt. O legální pobyt přišel, když mu klient (Ukrajinec), kterému zaplatil, s penězi zmizel a vízum nezařídil. Při kontrole policí v prosinci 2014 vyšlo najevo, že nemá platné vízum (do té doby se domníval, že je zde legálně a klient jako vždy prodloužení zařídil, ale nebylo tomu tak). Nevěděl, co má dělat, kamarádi mu poradili, aby požádal o azyl. O mezinárodní ochranu v ČR požádal z důvodu probíhající války na Ukrajině, obává se odvodu do armády a nasazení do bojů, navíc na Ukrajině nic nemá, není tam žádná práce, nemá kde bydlet, nic ho tam nedrží. Dceři, která na Ukrajině žije a potřebuje peníze na studium, pomáhá z ČR. O mezinárodní ochranu žádá poprvé. Neví, co by mu mohlo hrozit v případě návratu, za největší nebezpečí označil válku, mohli by ho odvést do bojů, má za to, že své si již odsloužil. Jeho bratr mu volal, že mu došly tři povolávací rozkazy. Svůj zdravotní stav označil za dobrý. Na Ukrajině žádné potíže neměl, rovněž tak za svého pobytu v ČR, až nyní má problémy s doklady.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel ze Zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině ze dne 15. 2. 2015, Informace Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR) ze dne 15. 1. 2015, Posouzení mezinárodní ochrany v souvislosti s vývojem situace na Ukrajině – aktualizace č. 2; Výroční zprávy Human Rights Watch 2015, Ukrajina, ze dne 29. 1. 2015; Výroční zprávy Amnesty International 2014/2015, Ukrajina ze dne 25. 2. 2015; Zprávy organizace Freedom House, Svoboda ve světě - Ukrajina z 28. 1. 2015; Informací MZV ČR č.j. 98524/2014-LPTP ze dne 16. 4. 2014, č.j. 110105/2014-LPTP ze dne 1. 8. 2014 a č.j. 98848/2015-LPTP ze dne 21. 5. 2015. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Uvedené možnosti nevyužil.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že **žaloba není důvodná**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že správní řízení netrpí vytýkanými vadami, napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce neuváděl žádné potíže politického charakteru ani žádné jiné potíže se státními orgány své země původu. Nelze proto dospět k závěru, že by byl ve vlasti pronásledován ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. V řízení dle názoru soudu rovněž nebylo prokázáno, že by žalobce mohl mít důvodné obavy z pronásledování z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, tedy z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Z výpovědi žalobce bylo jednoznačně prokázáno, že z vlasti odjel legálně v roce 2003 (a předtím již v roce 1996) z ekonomických důvodů, aby finančně zabezpečil své dcery, neboť na Ukrajině byl nedostatek práce. Na Ukrajinu se bez potíží opakovaně vracel. V ČR legálně žil a pracoval na základě pracovního povolení do doby, než možnosti legálního pobytu pozbyl. O mezinárodní ochranu požádal na radu svých kamarádů poté, co byl policií ČR kontrolován a vyšlo najevo, že nemá platné vízum k pobytu.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strana 3 až 4) vyplývá, že žalovaný se řádně zabýval žalobcem uváděnými důvody podané žádosti, tj. špatnou socio-ekonomickou situací, obavou z povolání do ukrajinské armády v souvislosti s aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině a zjevnou snahou o legalizaci pobytu. Z již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) plyne, že ekonomické důvody ani legalizace pobytu nemohou být považovány za azylově relevantní důvody (např. rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, či rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 423/2004 ze dne 20. 10. 2005 a č. j. 2 Azs 137/2005 ze dne 9. 2. 2006, v nichž se uvádí, že *„o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“* V rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 Azs 119/2004 ze dne 13. 1. 2005 je uvedeno: *„Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocíťoval natolik palčivě.“* Soudu pak nezbývá než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území republiky, tak jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Skutečnost, že se žalobce vlastním zaviněním o možnost dalšího využívání institutů zákona o pobytu cizinců připravil (řádné prodloužení pracovního víza), není azylově relevantním důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Krajský soud nepopírá existenci ozbrojeného konfliktu na Ukrajině, který je však po delší dobu „zakonzervován“ ve dvou oblastech na východě Ukrajiny, a to v oblasti Doněcké a Luhanské. Žalobce naposledy žil v obci Drohobič, ve Lvovské oblasti, která se nachází v západní části Ukrajiny, kde je situace klidná. Žalovaný se dle názoru soudu řádně vypořádal s žalobcem uváděnou obavou z odvodu do

armády v souvislosti s aktuálním vývojem bezpečnostní situace na Ukrajině. V tomto směru se krajský soud zcela ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí, že branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem, je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevská úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud zde odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se z pohledu mezinárodní ochrany opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby. Lze tak odkázat např. na rozsudek č. j. 5 Azs 4/2004-49 ze dne 29. 3. 2004, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“* nebo na rozsudek č. j. 2 Azs 17/2012-44 ze dne 7. 8. 2012 kde je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* Uvedené závěry lze vztáhnout i na projednávanou věc. Krajský soud ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který sice zohledňuje rodinné vazby, ale uplatňuje se toliko vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť žalobce není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.

Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Udělení humanitárního azylu je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Na udělení azylu z humanitárního důvodu není právní nárok. Krajský soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60). Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobce neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Soud tak uzavírá, že žalovaný při posouzení důvodů dle § 14 zákona o azylu nevybočil z mezí

stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu nebo e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (žalobce se s nimi odmítl seznámit, žádné námítky k nim, či zdrojům informací neuplatnil, rovněž sám žádné doplnění podkladů nenavrhoval) a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody

pro udělení mezinárodní ochrany. Uvedl, že v době rozhodování o žádosti žalobce na Ukrajině neprobíhal takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Opětovně se vyjádřil k otázce povolání do armády (jako výše) se závěrem, že povinnost vykonat vojenskou službu ani případný postih v případě odmítnutí nastoupit k jejímu vykonání nelze vnímat jako vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Případné vycestování žalobce nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na podkladě rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z poslední doby (posuzujících aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině), konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti, tedy na jihovýchodě země, situace na západě a středu země je klidná. Ze správního spisu a výpovědí žalobce je zřejmé, že naposledy žil ve Lvovské oblasti, tedy v západní části Ukrajiny, kde je situace klidná. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24). Na uvedená rozhodnutí odkazuje Nejvyšší správní soud i ve svých pozdějších rozhodnutích, je tedy zřejmé, že i rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu při hodnocení bezpečnostní situace na Ukrajině aktuálně nedoznala žádných změn.

Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že „je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“ (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 as 68/2013-29).

Krajský soud uzavírá, že neshledal žalobou vytýkané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný však náklady řízení nepožadoval,

proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 22. prosince 2016

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně